Drottning Christina : Drame i fyra acter

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta drama av **Johan Henric Kellgren** (1751-1795) har digitaliserats av Dramawebben samt i januari 2013 anpassats för Projekt Runeberg av Ralph E.

Erindring.

Denna Drame uppfördes för förſta gången af det Kongl. Hofvet på Gripsholms Slott 1785. Den har blifvit författad efter förelagd plan, och tryckt på Nådig befallning. Man anſer för ſkyldighet att tillkännage detta; mer för att ej tillägna ſig en oförtjent ära, än att icke bli anſvarig för de fel man ej ägt i ſin magt att rätta, och kanſke mindre i ſin förmåga. Ett ibland desſa, lätt för hvar och en att med blotta ögat anmärka, är den aldeles oformliga ſkillnad i vidd emellan de tvänne förra och ſenare Acterne. Mindſt har det undfallit den odödlige Författaren till *Siri Brahe,* och *Helmfelt*; Piecer, ſom ej mindre till plan än utförande, äro en Mäſtares alſter. Hvad *Chriſtina* angår, var den i början ej ämnad för en allmän Theater; men blott till enſkildt nöje inom ett Hof, der ett viſst inſkränkt antal af Spelande äfven tvungit till lika inſkränkning af Perſonernes i Piecen, och att uppoffra desſ möjliga högſta förtjenſt af Dramatiſk Handling, åt förtjenſten af någre Rôler, jemte Féternes och Ballettens.

PERSONERNE.

CHRISTINA, Svea Rikes Drottning. Fröken EBBA SPAR RE, hennes Vän M:lle FR. LÖVEN. och Förtrogna - - ' CARL GUSTAF, Drottningens Coufin, PhaltzGrefve till Rhen, Generalij- M:JIe NEUMAN. Jimus för Svenjka Arméen i Tyjkland AXEL OXENSTIERNA, Grefve till Hr ALGREN. SådermSre, Sveriges RiksCanceller MAGNUS GABRIEL DELAGARDIE, Grefve till LeckS, Svea Rikes Råd, Sljkad af Drottningen, och fSri oj- Hr DEBROEN. vad med Maria Euphrofina - - -LEONHARD TORSTENSSON, Grefve till Orttala,„Svea Rikes Råd och Hr WIDERBERG. F&ltMar/kalk ----- - - -MARIA EUPHROSINA, Prinfesfa af Hr C. UTTINI- Phaltz, Carl Gitjlafs Sy fler - - - -SCHLIPPEN BACH, Capitaine af Gar- M:lle I. ÅBERG. l 1 1 1 1 i • 1 1 1 -♦-4 Hr WIKBOM. SEGREN .... M:lle J. ÅBERG. EN IiERDlNNA .... - . FRU HAEFFNER. EN HERDE .... Flere Generaler från Arméen i Tyjkland. Herrar och Fruar af Chriflinas Hof Drottningens Pager. Delagardies Pager. Vagt, Hr FERNSTEDT,

(Scenen år i Stockholm.)

Röfter, fom utgöra Choren.

HofDamer. Cavalierer. Mille Gemell. « Herr M. Bonn. Holmberg. , Herr C. Bonn. i Grönftröm, Djurberg. Englund. Rahm. Fru Fickert. Björkman. Chatillon. Bergman. Bartels. Högilröm. Frantzon. Dahlquilt. Turkar och Turkinnor vid Maj'queraden. M:lle Lindgård. Herr Haeggman. Mörling. Silberg. Clevberg. Mellberg. Widing. Ebbc._

*

Balletten.

FÖRSTA ACTEN.

Herdar och Herdinnor. M:ile HALLENGREN. HJORTSBERG, Mille Wibbling. Megelin. Öberg. ILöfborg. Comling. Witting. Hr DELAND. kullenberg. Hr Hamberg. Norberg. Tillman. Hedman. Spilhammar. Jäinberg. Cimbrer eller Krigsfolk. Fru GALLODIER. M:Ile Suf. Wetterberg. Car. Wetterberg. Svennerberg. Myrman.. Lind. Fångar. Hr VICTOR. Hr Bucher. Kypke. Åberg. Öberg. Rofengren. Bergftröm. Fru ALIX. M;lle ÂBERG. M:lle Smedberg. Sundliröm. Spozzj. Falk. Hr RAIMOND. Hr Sagnier. Hedman, i Quildal. Järnberg.Broti.

ANDRA ACTEN. Hoffolk. Mille LIND. Hr NORBERG. WAHLGREN. KULLENBERG. M:lle Suf. Wetterberg. Hr Hamberg. Car. Wetterberg. Rofengren. Wibbling. Åberg. Spozzi. Spilhammar. Myrman, Quildal. Smedberg. Bergftröm. FJERDE ACTEN. Hoffolk. Fru ALIX. Fru GALLODIER. Hr RAIMOND. M:lle ÅBERG. Förßa Quadr illen. Mille Hallengreh. Herr KullenBerg^ Wahlgren. Bücher. Suf. Wetterberg... Åberg. Car. Wetterberg. Rofengren. Andra Quadrillen.. Mille Hjortsberg. Herr Noxberg. S. Lind. Hamberg. Wibbling, Kypke. Smedberg.. Quilldal. Tredje Quadrillen. Mille M. Lind. Herr Bergftröm» Myrman, Öberg. Witting.. Spilhammar,. Spozzi. Hedman,.Drottningens Pagcr,

Hr Lindberg. Lundberg. Oxelftröra. Boholm. Wefterberg. Ekholm. Åkerflröra. Hellltröm.

Delagardies Pager. Hr Boholm.

Åberg.

Kellberg.

Garth.

*

Drottning

CHRISTINA.

FÖRSTA ACTEN.

(Theatern föreftäller Delagardies Trägård, nu varande Kungs-Trägården, tillredd för en Högtid, fom han ämnat Drottningen)

FÖRSTA SCENEN.

CARL GUSTAF.TORSTENSSON.

TORSTENSSON.

Prins! tillåt att en vån, att en af Statens vånner Förklarar Er den frögd, fom Fofterlandet kånner,

Atc iluta få på nytt i öm och tackfam famn En Hjelte, vård fitt blod, värd Sverge, och fitt namn» Ja Prins; det år af Er, af edra tappra hånder,

Som freden återförs till desfa glada ftrånder;

Det år åt eder dygd, er rådighet, ert mod,

Som Sverge ikylaigt år fitt öfverblefna blod.

Nog detta ädla blod Germaniens ilätter färgat,

Och Svea fegrens fruckt med tyfta tårar bårgat:

Med lagren i iin ikrud, men fåret i fitt bröft,

Hon upp till Himlen böjt en daglig klagans röft;

Til Himmelen fom, rörd utaf dels ömma böner,

Och hedrad af det mod fom ftyrt defs tappra föner, Den fred med eder hand, till hennes fållhet, knöt, Som Guitaf Adolphs ivård, för hennes dra, bröt.

A

CARL2, — ---:

CARL GUSTAF,

Hur ärofullt för mig, om ¡ag mig fmickra torde,

Att jag af Torftensfon ett bifall vinna borde;

Af dig3, du tapprafte bland Sverges Höfvidsmån;

Dig, Guitafs förfta Råd, och Guftafs förfta vån!

Men du Bar nämnt hans namn .. och du berömma vågar Det nit, det ivaga mod, fom hos en yngling lågar; Men du har följt hans fjåt.. och vill, att utan blygd Jag höra ikall mitt låf, vid hugkomft af hans dygd.. Att upp til! hans förtjenft jag fkulle ögat höja;

Och ftraxt i ftoftet ej min låga hjesfa böja —

Acli! desfa ivaga prof utaf ett vanligt mod,

De ringa farors rön fom föga kråft mitt blod,

De låtta fegrars vinft fom han min fvaghet åmnat .. Hur långt ifrån hans högd de mig till afftånd lemnat! Och hvad. det matta låf, fom krönt min åras vår,

Med tyftnad häpna bör vid glanlén af hans fpår! —

Da, iom bland ftore Mån det fråmfta rummet åger, Stor uti fredens lugn, och ftor i krigets läger;

Hvars namn till Elbens ftrand en helig frugtan bår,

Hvars minne hos ditt folk med tårar dyrkadt år;

Som högft på Ärans th ron i Evighetens tempel Är Hjeltars, Konungars, och Menmfkjors exempel !

Hvi lefver du ej mer? - Hvi blef en brottilig verld Mer verkan af din hämd ån af din mildhet värd?

Det tillhör endaft dig de ftorverks framgång ftöda,

Som ingen a.in ån du i tankan vågat föda:

Att jämna Kungars magt; at fkipa Folkens rått;

Och Ljus och Frihet ge åt menikjors tånkeiått.

Ach! om min unga ijäl, af Guftaf Adolph danad ,

Af Guftaf Adolphs röft till ftora bragder manad,

Så fnart ej blifvit domd, attiäkna vid hans död Sin efterfyn, fin Far, fin ledare, fitt ftöd . . .

Kanhända då en dag mig kunnat vårdig göra

Att

'Att uppå itridens falt hans tappra härar föra,

Da i den höga kretts, dit lyckan bragt mig opp,

Ej ftyrkan vägrat fig at mitt förmätna hopp;

Kanhånda då en gång jag kunnat återbåra En mera önikad fred för Sverges och min åra; Kanhända.. . O min Kung! förlåt, att några dar Jag hyft den djerfva håg, att blifva hvad du var.

tor ste nsson.

Af en få ådel håg man fruckten har förfarit:

Var endait hvad Ni år, att bli hvad Guftaf varit.

Uti den djupa iorg, hans faknad Eder ger,

Ni endait Hans förtjenft, men ei er egen, fer.

Så mycken tackfamhet defs ftörre fordran röjer;

Så mycken blygfamhet ert vårde dubbelt höjer:

Men Dygden, för att fe alt hvad hon våga bör,

Är ikyldig Sig den rått, fom hon åt andra gör.

En Dåre, vid fitt låt, med undran fig betraktar;

Den Stolte kräfver det; den Svage det föraktar;

Men Hjelten pröfvar ån, fen han det vunnit har,

Om det af fanningen förtjenften ägnadt var.

Ja Prins, Ni glömmer Er; men tro, att edra Vänner, AttRygtet, att er Hår, att Sverge Eder kånner;

Att Sverge mot er dygd och mot fin tackfamhet Ej någon mindre lön fullkomligt fvara vet,

Ej någon mindre ikånk er ära värdig finner Och värd det ådla blod i edra ådror rinner,

Än fina Kungars thron, med deras Dotters hand-

CARL GUSTAF.

Chriftina, min Gemål? ... Hvad hopp! hvad fålla band! Ach Torftensfon! ... få lås uti mitt öpna hjerta,

Och fe min hela fjål, defs ömhet och defs fmårta:

Jag ålikar _ Ja, min vän, ifrån den iörfta dagDå ögat ikåda fick de rårande behag,

De dygder och de ljus, fom Guftafs Dotter pryda,,

Svor Kårlek i mitt bröft, att hennes lagar lyda. .

Svor Äran i min f jål att bli defs ömhet vård.

Om fen, jag någon gång har lyft ett frugtadt fvård;

Om Sverges. fiender for mina vapen vikit,

Och fållan fegrens Gud min hand i ftriden fvikit;

Är alt min kårleks verk: alt, fruckten af lians magt,.

Och af de dygders, frön han i mitt hjerta lagt.

Än, jag bekänna bör, de ej det vårde hunnit,

Att till en fpiras arf jag något anfpråk vunnit;

Men om,, en lycklig dag, utaf m n Drottnings bliclc Jag ett förvisfadt hopp om min belöning fick..

Nej, intet mål år fatt iör Hjeltarnes förmåga,

Dit ej, min djerfva fot med framgång fkulle vågai Mitt hjerta vittnar det:, jag ikulle vårdig bli,

C riftina j, och defs thron,.

TOR STENSSON.

Och hvarför tviflar Ni?'_

Vår unga Drottning ren den fälla ålder hinner,

Då kårlek öppen våg till: våra hjertan finner:

Defs egen fäkerhet, defs huldhet för fitt land,

Defs pligter mot fin hörd: alt fordrar att defs hand., Defs hjerta och defs thron en vårdig maka lemnas:.

Och hvilken, om ej: Er,, bör detta valet åmnas?

Er, fom på dubbelt vis beikyldad med deis ätt,.

Af Vafa blodets band och Vafa dygders rått,

Har ftadgat hennes magt och uthredt hennes åra.

Ja Prins, då Er förtjenit,, då Politikens låra,,

Då Folkets röft ...

CARL GUSTAF;

Min vån,, hvad tjena de vål till1,,

Om icke hjertats Gud mitt anfpråk itödja vilU

DetDet var en tid,—kanfke mig hoppet fmickrad gjorde,— Då till min rena eld jag hennes bifall fporde ;

Ucaf en blick, ett ord fom på defs läppar log,

Min ömhet ett bevis utaf fin framgång tog;

Men, långt från henne ikild, hvad hopp bör jag vål våga Att tiden icke fläckt en fvag och nyis tänd låga?

Att böjelfen ej fen en mera lycklig fkånkt Det hjerta, fom mitt mod,, mitt fvård förtjena tänkt? — En Syfter, i hvars fköt min vånfkap anförtrodde De ömma lågors vård, hvaraf mitt lugn berodde;

Hvars öga, upmårkfamt på målet för mitt vål,

Hat- fånkt en uplyft blick uti Chriitinas fjål - - -Se hår det grymma ljus, fom hon mitt hjerta gifvit:

Se, hvad defs egen hand till min bcftörtning ikrifvit* Och döm, om jag har hopp.

(Ger honom ett Brefy TORSTENSSON tifer..

”Olyckelige Bror!

”Om du min vånikap vet, om du min oro tror —

”Carl Guftaf, du är glömd; din Syfter år bedragen. ’’Kom, ikynda: innan korrt lår Stockholm ie den dagen,, ”Då Delagardie ...”

(Han ger Brefvet tillbaka, och fortfar med harm och befortning)

Nog. Jag redan uptåckt fer,

Hvad jag af harm och blygd har velat dölja Er.

Ja, det år fant, min Prins: Glömik af fin egen heder, Och af de hjeltars blod hvarfrån hon hårkomft leder, Chriftina villad, fvag, med fåkra tecken röjc Att kårleken defs. bröft för denna yngling böjt:

Men om Ni Rådets nit ,, och Adelns: högmod kånner,, Och Statens Hufvudmån,, och eclra egna Vånner,

En Oxenftjernas drift, en: Brahes vakfamhet,

Och våra Lagars kraft, och Stånders. myndighet;,

Så. tro ej., Prins;: tro ej,, ett upfåt framgång vinner.,

SamSom af fd mängas rått förenadt motftånd finner.

Jag fjelf — jag glömmer ej ett nära ilågtfkapsband, Öch att en öm, en kår, en dygdig makas hand Är Delagardies fkånk— men om han, nog förmäten, Nog af fin börd, fitt ftånd, fin trohctspligt förgäten, Till ijelfva throncns höjd fin åtrå fträcka tör...

Jag fvär vid denna thron, hvars väl mig ypperfl: rör; yid detta fvård, iom drogs defs heder att förfvara;

Vid Guftaf Adolphs ftoft, och fofterlandets fara :

Jag fjelf den förfta blef, fom fordrade hans blod,

Att hämnas det fördårf fom Sverge föreftod—.

Men, 1-Iimlen vare låf! defs vrede fkall ej kråfva,

Att på fä våldiämt fått ett nefligt anflag håfva;

Och kärleken, beftört, ofs fjelf ett medel lår,

Som vida mindre grymt men lika iakert år.

Ni fjelf från långre tid, med hela Hofvet, funnit Att Delagardies bröft för eder Syfter brunnit;

Ni vet — defs egen hand Er derom vifshet gett _

Att hon hans ömma eld med hemligt nöje lett;

Och håda i fitt hopp en lycka fäker trodde.

Som på ett bifall blott af hennes Far berodde:

Men han, hvars klokhet valt en annan prölningslag, Som för fin dotters börd, defs dygder och behag Trott högre ödens lott af Himlen ämnad vara,

Frän tid till annan dröjt att fitt beilut förklara.

Nu, då han häpen fer en allmän faras hot,

Han med fitt bifall ijelf går Delagardie mot;

Och Delagardie, glad, mea vördnad, men med tyftnad...

CARL GUSTAF.

Jag fer det, Torftensfon: Hans djårfva ärelyftnad,

Som inga hinder tål, fom inga grånfor vet;

Den tvekan han förlport; hans egen flygtighet:

Alt bådar mig hans ivar; alt fåger, att till råga Af vår förnedring _ T0R.torstensson.

Hvad ?.. Ni tror, han ikulle våga Ett afilag ge? - Ni tror, att på få nelligt fått Han glömma kan fig fjelf, fin vårdnad för er ått>

Och Mnilan af den blygd fom brottet fig bereder,

Och faran af den håmd fom gifs en fårad heder.. . ?

CARL GUSTAF.

Hvad nedrigt fins, fom ej för purpurn vågas k an l På i t eget till en thron, hvem bör vål fruckta . .. ?

TORSTENSSON.

Han —

Än, på få ilipprig ban, kan fnart en afgrund briita,

Och detta djerfva fteg bli af hans lif det fifta.

Se der, hvad han nied fkål ånnu befara bör :

Men ock ånnu mig alt derom förvisfad gör —

Skall kårleken hans fot fördårfvet undandraga,

Och i ett villadt bröft fitt vålde återtaga.

Hvad fåger jag? Han fjelf, i famråd med er Far I dag pä defsa rum en högtid anftålt har,

Att bifall till fitt val af Drottningen begära.

CARL GUSTAF.

Men om i dag defs hand, om högfta magt och åra En ftoriint yngling bjuds; monn han den vägra kan? Monn han den vägra vill ? då han ett medel fann,

Att till fin lydnads pligt ett brottiligt högmod tyda?

TORSTENSSON.

Men hvarför endaft råd af eder frugttan lyda?

En Älikarinnas fyn bedrages icke lått •,

En Drottning åga vill ett hjertas hela rätt;

Och tro, vid minfta fkymt utaf en delad låga,

Chriftina blygas ikall att mer fin fvaghet fråga:

Harm, högmod, heder, pligt . . . Men tiden inne år; Man kommer . , . Det år hon. AM-CHRISTINA. DELAGARDIE. MARIA EUPHROSINA. Fröken SPARRE. HOF FOLKET, klådda til Herdar och Herdinnor. De Förra.

CHRISTINA, a/Jtdes med bejlårtning.

O Gud! - Carl Guftaf hår! Hvad oförmodad fyn! Hur grymtår jag bedragen!

Hans ankomft .. Bör jag tro .. ^ juft nu. ..på denna dagen!— Men röjom ej vår harm.

CARL GUSTAF.

Min Drottning! om den flit Som ikyndat mina fteg, om ett fördriftadt nit Bör kunna fmickra fig att ej förtörna Eder;

Så tillåt, på den feft man ågnar til er heder,

En Frånde för er fot fin vördnad lägga ner.

CHRISTINA.

Den ärofulla fred er ankomft återger,

Er vishet, edert mod att Sverges hårar föra,

Vår ikyldikap... alt, min Prins, bör Er förfåkrad göra, Att jag med gliidie fer en Hjelte och en Vån.

Ofs nöjet famlat har: Ett enda feltes ån I all den fålla ro, fom denna dagen gifver:

Ni kom — Från denna ftund vår frögd fullkomlig blifver.

(jDrottningen ger tecken ät Delagcirdie, att börja feten. En Qiiadrille af Herdar och Herdinnor kommer förjl att omgifua henne)

EN HERDINNA, fom anför Qiicidrillen, lemnan-des Drottningen en BonquetJ

Recitatif.

O Drottning! då en häpen verld Till offer åt din magt ett dyrbart rökvärk tänder,

ÄrÄr denna ringa lkänk af menlöshetens händer Ditt hjerta mera kär, din godhet mera värd, I

Aria. j*

Vet, de blommor vi förära Växte nyfs i dina fpår ;

Kärlek med en ömhetstår Gick att deras ungdom nära>

Nöjet bröt dem, Hoppet fpår Att en Drottning dem vill bära.

Glade, fe de utan harm På din hjeffa Lagrens ära;

All den fållhet de begära,

Är att viffna på din barm.

Deras fägring Och behag

Af din fkönhet borrtikymd blifver;

Deras fägring, fpäd och fvag,

Föds och flygtar på en dag:

Men den glans dig Äran gifver Trottfar vanfklighetens lag.

(Häruppa anlånder en annan Qtmdrille, af Fångar från flere erafrade länder. De anföras af

SEGREN j fom lemnar Drottningen c» l.agerkrmisj.

Secitatf.

Af tio vunna länders lydnad Prinfefia, för din fot jag defla vittnen bragt.

Der Skönhet gifver lag, der Mildhet öfvar magt,

Är lydnan utan tvång} och bojan blott en prydnad.

B

ArmLagren, den jag dig förärar Drottning, värdig är ditt mod:

Hundra nederlagde härar Hafva ftänkt den med litt blod.

Afund hemlk i ftoftet dignat,

Agget lägft i afgrund flytt j Friden glad den hand välfignat,

Som gaf jorden lugn på nytt.

Vän och Ovän nöjdt tillhopa Sjunga till en Drottnings låf,

Stor och frugtad kring Europa,

Öm och dyrkad vid fitt Hof.

(Drottningen ger Bouqueten åt Fröken Sparre. och behåller fjelf Lagren\)

CHRISTINA till Delagardie.

Hvad detta ädla ikåmt mig fmickrar och förnöjer,.

Och hvad defs upphofsman behag och fnille röjer!

Men gå, förgåtom ej, atc under ikuggan gömd Plår glädjen trifvas baft, der vördnaden dr glömd.

(Drottningen och Fröken Spnrre, bada lika klådda, mcifquercr fig, taga hvarandra under armen, och göra en korrt tour under det balletten förtfittes. Chriftina ger Lagerkranfen åt Fröken Sparr e, fom lenmar Bouquet t en åt Drottningen. Detta byte gör, att man mifskänner dem. De komma tillbaka mafquerade. Fröken Spar re faß er Lagren på Carl Guftaf och bjuder honom att danfa. Han tager henne för Drottningen,, Delagardie flår på fram-feenen demafquerad. Balletten ßutar med enflagr långdans, fom Fröken Sparre med flit leder utom Theatern, för att kmna Drottningen tillfälle att tala med Delagardie.')

DE-delagardie.

0 Drottning! tillåt mig, den håpnad uppenbara Som vid en Fråndes fyn . . .

CHRISTINA.

Nej, frugta ingen fara.

Carl Guflafs återkomft ej hindrar mitt furilag,

Chriftina ålikar dig; Chriftina år ej fvag.

1 mårgon hennes hand på Delagardies hjefla En krona fåfta ikall. I mårgon . . .

DELAGARDIE.

Ach PrinfeiTa!

Ert ftånd . . . min ringhet . . .

CHRISTINA.

Gå! jag ingen fördom hör; Och kårlek jåmnar alt hvad börden olikt gör.

(Balletten kommer tillbaka. Fröken Sparre demafquerar fig då hon Jlutar danfen, och lemnar Carl Guflaf helt förvånad öfver fitt mifstag. -Chriftina, fom äfven demafquerat fig i det-[amma, går emot PhaltzGrefven och figer med ett fint och tvetydigt fkämt:

Hvad håpnad! - Bör jag tro, ert öga fig bedragit Min Prins? - Men tröfta Er: den irring Er betagit Har lemnat i mitt rum en Skönhet, och min vån:

Den hedrar eder fmak , och jag förlåter den.

(Till fitt Hof)

Men ren i våra fjåt fig daggens droppar gjuta,

Och ikuggan bjuder ois at våra lekar fluta.

Jag går _ Men, till en pligt mot tackfamhetens lag,

Att aldrig glömmas må fä glad och lycklig dag,

Att år från är defs namn mä i odödlig åra Till min förkjufta fjål en ljuflig hugkomit båra,

En Orden ftiftas ikall i afton af min hand,

Dit vånikap kallar Er, att prydas med deis band.

B 2 TRE-TREDJE SCENEN.

DELAGARDIE, enfam.

Hvad ftridande begär uti mitt hjerta råda !

Hvad åra! men hvad brott! - Hvad höghet! men hvad våda! Bland hundra kånilors bud, bland hundra pligters tal, Hvad bör jag välja? _Tag? - - - Och åger jag ett val? — Chriftina har befalt: Nej, jag ej tviflar mera; Min enda pligt år den, att lyda _ och regera. Ja, thronen våntar mig. För ett få ädelt hopp All ivaghet vika bör, alt vekligt offras opp.

ANDRA ACTEN.

(Theatern föreftäller en Sal på Slottet)

FÖRSTA SCENEN.

CHRISTINA.Fröken SPARRE.

Fröken SPARRE,

Nej, jag Er ej förftår _ Ung, dyrkad, ftor i åra. Stor uti magt, i alt hvad dödlige begåra, I alt hvad Hiromelen at dygderne förår» Hvem kan vål lycklig bli, om Ni ej lycklig år? Men denna qvåfda fuck, och desfa tyfta tårar--- Nej, något hemligt qval, min Drottning, Eder fårar,,. Och Ni fördöljer det _ och döljer det för mig!

CHRISTINA.

I denna klagan . . . ach! hvad oflculd röjer fig!' Van, ifrån barnaår, att om mitt hjerta råda, Att känna defs begår, defs alla tankar ikåda, Kanhända i min blick du redan låfa bordt Det våld, fom kårleken på mina finnen gjort. Men ögat kan ej fe, hvad ej i hjertat varit: Man gisfar ej de qval, fom man ej fjelf förfarit; Och i det fälla lugn, fom fkyddar dina dar, Dig kärlek blott ännu till namnet kunnig var. Så lär då af mitt tal att känna defs förmåga, Att flyckta för defs ro, och båfva för defs plåga — Uti de fpäda är, då ledd af menlöshet Man ej af bördens rått och lyckans fördom vet, Då man fig jämlikt tror alt hvad ens tycke vinner, Och man ej älfka blygs hvad man behagligt finner;

Då var det, fom min fjål bland lekar tagit ann En böjelfe, hvars namn, hvars följder jag ej fann. Omiider, men förfent! jag faran kånna lårde,

Och djupet af ett får fom jag med välluft nårde ; Förfent, då ren det gift, jag i mitt hjerta bar,

En del utaf mitt lif, utaf mitt våfen var.

Ett varnande förnuft förgåfves föreftålde Min lågas veklighet, och mina pligters valde,

Och ikillnaden, af börd och lyckans oförrätt,

Emellan Vafars blod och Delagardies Stt.

Förgäfves Årans röft min kårlek brottilig dömde:

Jag Delagardie fåg . . . och hela verlden glömde.

Hvad fager jag? _ Monn fjelf ej Åran gilla bör

Det val, fom Kårleken utaf förtjenften gör?

Förnuftet! vifar det en rått, fom mera våger Ån den behag och vett och dygd och fnille åger ,

Ån Delagardies rått till thronen och min hand ?

Och har jag då en thron , regerar jag ett land,

Att vid en makas val den frihet fjelf beröfvas,

Som af den ringade bland mina landsmän öfvas ? -Odrågeliga tyngd af en förhatlig magt,

Som kånflor och natur till tvång och tyftnad bragt! Ar pligten af mitt Stånd, att andras vål bevaka?

Och lönen för mitt nit, att egit vål förfaka ?

Hvad år, om ej ett ftolt, ett gåckadt flafveri,

Den magt, fom nekar mig att kunna lyckljg bli ? Nej, jag ej ikyldig år min Sållhet åt min Åra,

Och mina dagars lugn åt Politikens låra ;

Åt detta falika band , fom Adeln nödigt fann Tilljåmnvigt mot fin Kung, och jåmnvigt mot hvarann. Nej , tiden inne år, att detta tvång förftöra,

Och mot ett ftorfint Råd mitt vålde itadgadt göra, Och med ett enda fteg befordra till fin höjd

EnEn Drottnings myndighet, en Ålikarinnas fröjd.

Dett vårf, fom af en Far med framgång börjadt blifvit, Med oförfvagad hand jag till fin mognad drifvit;

Med nya länders vidd jag ökat Sverges magt,

Och nya Segrars mångd till vunna Segrar lagt.

Casfarers ftolta mod, af våra vapen kroffadt; Germanien, af min hand utur det ok förloffadt Som Monarkiens rått och Kyrkans frihet krånkt;

Den åra och det lugn jag nyfs mitt rike lkånkt . ..

Så många mödors fruckt bör mig en borgen vara,

Att Sverge för mitt val fin lydnad ikall förklara,

Då med en Svenlk Gemål jag ådelt dela vill En thron, fom genom arf och fegrar hör mig till — Men hvilken hatfull magt tycks fig ett nöje göra ,

Vid målet af mitt hopp att defs fullbordan ftöra!

En Fråndes återkomft! .. . . Hvad omildt ödes ikick Har kallat honom hit på deiTa ögonblick l Gud! om han gillat har mitt uppfat och min låga; Hvad bör hans kårlek ej, hans harm och högmod, våga

Till hinder för mitt vål? _ Min vån, du dömma lår»

Om jag uti mitt bröit en fafång oro når.

Fröken SPARRE..

Ach Drottning! hvad ert tal hos mig förundran våcker! Ert tillftånd gråmermig, ert uppfåt mig förikråcker. Jag ej med brottfligt nit en kårlek klandra bör,

Som Eder vårdig år , om han Er lycklig gör :

Men gör han det ? _ förlåt det tvifvelsmål jag vågar — Om i paffionens. lugn Ni fjelf ert hjerta frågar ,

Det hjerta fom, få vant att tånka godt och itort,

Från åra, dygd och pligt ej minfta affteg gjort,

Och detta höga ljus fom edert fnille leder;

O Drottning! o min vån! monn de ej fvara Eder t Den enfam år förtjent utaf Chriftinas hand,

SemSom vågat lif och blod för hennes fofterland.

Låt ungdom och behag en gynnad Ådling pryda ;

Men år han derför yård, att Sverge lagar tydai JVej, Guftaf Adolphs thron ej tillhör någon ann Ån den, fom uti Dygd med honom liknas kan. isii vet, om mer ån en kan utan djårfhet båra Sin blick till denna höjd af hjeltebragd

och åra ;

Ni vet, om mer ån en fördubblat har fin råtț Med bandet af ett blod, fom ilågtas från er Ått ?

Ni vet ...

CHRISTINA.

Förtig ett namn, fom fåra bör mitt öra! Fröken SPARRE,

Ni var ej altid van, att det med afiky höra :

Ni redan frugtar det — det förebrår er dygd.

Ach! frugta för den dag, då eder fofterbygd,

Och fiendernas fröjd, och edra vånners fmårta Skall nåmna det till blygd, till ånger för ert hjerta!

CHRISTINA.

Nej, detta hjerta ej en fvaghet kan begå;

Nej, ingen fkall min dygd ett affteg förebrå.

Du tror, din Drottning vål fkall gifva fig en maka, Att famma ögonblick fin årfda thron förfaka,-Att af den höga magt hon fjelf befutit har Behålla blott ett namn, en fåfång fkugga qvar.

Det (kulle ike den ftund jag delade mitt rike Med den, fom uti börd och dygder år min like-Carl Guftaf icke blott Chriftinas Hand begår _

Den dag han Konung blir ... jag Underfåte år: Hans högmod år för Itort, för ftor hans råtț och ftyrka, Att nånfin en Gemål fom Regentinna dyrka.

Jag ej befarar det i Delagardies famn,-Han nog belöning får i hedern af ett namn?

HanHan vinna fkall min hand ... men (kall ej vinna mera. Det Guftafs dotter år, fom enfam fkall regera;

Det endail döden år, fom mig beröfva kan Den fpira , jag i arf med fjelfva lifvet vann —

Sd gillar dygden fjelf det val fom fördom laftar;

Och Carl mitt uppfåt blott till fm fullbordan haftar. Ja, på den Ordens-feft, fom helgar denna dag,

Jag iiraxt förklara vill min kårlek. .. och min Lag.

ANDRA SCENEN,

CHRISTINA. CARL GUSTAF. Fröken SPARRE.

CARL GUSTAF.

Prinfesfa ! tillåt mig, för edra fötterbåra Germaniens hörfamhet och edra vapens åra :

För Sverges Riksarmée den främfta Höfvidsman,

Jag fåkraft om defs tro och mandom vittna kan.

Om man af Hårens mod en Höfdings vårde dömmer ; Om man vid Segrens vinit en Höfdings fvaghet glömmer ; Om Himlen i min hand våliignat det baner Som fäkerhet och lugn åt Sverge återger . . .

Ach Drottning! vårdes då förutan vrede höra Det hopp jag mig förtrott, den bön jag vågar göra, Att af er adla hand en lön må lemnas mig,

På den mitt hela vål allena grundar fig.

CHRISTINA.

Hvad lön år i min magt, fom uti vårde våger Mot den ert egit bröft i fina dygder åger ? . . .

Mot den att, fegrande mot trenne Kronors magt,

På Roms förmätna Örn en evig boja lagt? ...

Mot den att, fvigtande för hundra lagrars börda, Europas tackfamhet och låf och undran ikörda ?

C CARLlä

CARL GUSTAF.

Kanike på ftridens fält jag någon åra nått . . -Men lagren år ej nog för den ett hjerta fått.

Det detta hjerta år , fom nu med vördnad frågar Om tiden för den lön, hvartill det ftråfva vågar.

CHRISTINA.

Den böjelfe, min Prins, jag Eder yttra hör,

Som Drottning och er Vån mig lika nöje gör. Förmycket mån om mitt och om mitt Rikes båfta»

Ätt ej i Sverges fköt för evigt föka fåfta En ilågt fom, redan Svenik till blod och religion, Förfvarat har mitt land och ftadgat har min thron ; Jag fjelf med glådje går , att en förening yrka Som eder fållhet gör, den ftund han gör min dyrka. Ja, Prins, om eder blick, åt pragt och höghet kär,

En maka föka vill fom Kungars purpur bår;

Så vet att, med det namn Er Segren redan lemnat, Och med den höga plats jag Er i Staten åmnat»

Ni föga finna ikall en Kung, ehuru ftor,

Som ej af edert val fin dotter årad tror.

Men, om för Lyckans prål . . .fom ej vår fälihet öker! Ni Hjertats fanna vål i lugnets trygghet föker >

Så vålj uti mitt Hof: och Ni fkall finna der Mer ån en Skönhets hand, fom eder värdig år.

CARL GUSTAF.

Förlåt, om detta blod, fom ej fitt urij?run0 glömmer* Ett enda föremål min låga värdigt dömm>r Och om jag hoppas . . -

CHRISTINA.

Alt en Hjelte hoppas kan » Hvars tapperhet och dygd Europas låford vann

OchOch ikulle ån ert val omkring de throner fvåfva,

Som nyfs med väpnad arm Ni tvungit har att båfva; Skall fjelfva Roms Monark, den ftolte Ferdinand, Med glädje fkånka Er iin egen Syfters hand.

Men om ett långligt hat all böjelfe betagit Att llågtas med ett hus, mot det Ni vapen dragit; Har Anglands kungablod , den vackra Henriette Alt, hvad belöna kan en Hjeltes tånkefått;

Alt, hvad olycka , mod och dygder med fig föra ,

Att till fördubblad höjd en Skönhet ålikvård göra.

CARL GUSTAF.

Mitt hjerta vågrar mig, att fe i desfa band

Hvad fmickra bör en Prins förutan thron och land.

Maria nödigt har, fitt anfpråk högre båra

Ån till en Svenik Soldat, hvars mod år all hans åra^

Och den allena rått till Stuarts dotter har,

Som fylleft mågtig år att hämnas hennes Far —

Men vet, hvad åras höjd mig hoppet håldft bebådar, Jag från Chriftina ikild, den blott med afiky fkådar; Min möda och mitt blod, jag offrat alt för Er,

Och endaft Ni . . .

CHRISTINA.

Min Prins! jag Eder tanka fer.

Det var då i mitt Hof Carl Guftaf Ikulle finna En Skönket, ypperft vård att på hans hjerta vinna. Vålan, förklara Er : mitt bifall hör Er till.

År det med Sparrars blod Ni Er förena vill i Är det med Brahes flågt i

CARL GUSTAF.

Prinfeffa 1 ¡denna fråga Mig fylleft fåga bör, att för min dolda lågaDen lyckeliga ftund ännu ej anlåndt har,

Då fritt jag yppa kan, åt hvem hon helgad var— Förlåt, om endaft nu jag till er omforg leder Ett föremål, fom rör en älfkad Syfters heder:

Ert bifall, fom man fagt, år alt hvad denna ftund Man ånnu faknar iig, att fåfta det förbund Som Delagardies hand ... Han kommer. Må hans böner, Förenta med min röft . . .

CHRISTINA.

Jag eder affigt röner.

Alt, hvad er Syfters vål och edert egit rör,

Vålan, min Prins! i dag det alt fullkomnas bör.

Er tilhör, med en djup och vördfam tyftnad, lyda Er Drottnings bud.

(Hon går häftigt bortj.

TREDJE SCENEN.

CARL GUSTAF. DELAGARDIE.

CARL GUSTAF.

Jag fer, hvad deffa ord betyda :

Jag fer då dagen ren förordnad til vårt fall,

Och dagen, då hon fjelf fin åra ftörta ikall.

Ovärdige Rival! Åt dig man då bereder Den thron, jag med mitt blod . , .

(Häftigt till Delagardie, fom gör tecken att vilja gåj.

e Dröj, Grefve! _ Ni er heder

Är ikyldig ett förfvar — Det hot Chriftina fört;

Er tyftnad vid en dom, fom eder vålfård rört;

Den köld Ni vifa tycks» att en förening vinna ,

Hvaraf Ni nog, kanfke, bordt Eder fmickrad finna;

DenDen håpnadsfulla blick, hvarmcd Ni återfett En vån, fora råd och ftöd åt eder kärlek gett . . . Alt min förundran gör _ Ni enfam kan förklara Hvad mig en gåta år.

DELAGARDIE.

Min Prins! hvad kan jag fvara. Som högre tala bör ån eder billighet ?

Ni vet, om af en öm och lång beftåndighct Jag fö k t mig någon rått till eder fyfters hjerta;

Om, fvag i mitt begår, jag fltådat utan fmärta De hinder, fom er Far mot vår förening lagt —

Ach! hvarför var ej blott min lycka i hans magt ? _ Men Prins, Ni kånner fjelf om, ikyldig att förbida En Drottnings bud . . .

CARL GUSTAF.

Men Ni! fom, nårmft vid hennes {¡da, Med låtthet finna bordt en våg till hennes fjälj Såg . . af en blick, ett ord, har Ni ej röjt de ikål,

De undransvårda fkål, fom hemligt henne drifva Att ej en Gunitlings val fitt gena bifall gifva ?

DELAGARDIE.

Om åt den fålla flock, fom omger hennes thron,

En ftörre frihet gafs att nalkas defs perfon,

Bör af få utmärkt nåd min vördnad dubbelt ökas; Och ej, med brottflig blick, i hennes hjerta fökas Hvad fjelf hon dölja vill.

CARL GUSTAF, med fpottjhhet.

Hur fållan fick man fe Så ftor förfigtighet åt kårlek rådilag ge! —

(med häftighet.')

Förmätne! hoppas ej, att du min fyn bedrager;

JagJag v«t hvad yrflas höjd din blinda fjäl betager:

Men råds! _Man har ej alt utaf en Drottnings nådj

Och lyckan fordrar mer, ån endaft öfverdåd,

FJERDE SCENEN.

DELAGARDIE, enfam.

Han hotar mig — Vålan! De lifta band förftöras, Hvaraf mitt ivaga bröft i tvekan kunnat föras.

Pligt! Kårlek! Tackfamhet! jag kånner er ej mer:

Jag kånner Håmden blott, och nöjet fom han ger. Hvad frögd, att lin Rival från thronen få befalla J Att fe ett trottiigt Råd för fina fötter falla;

Och dåmpa med en blick af vrede och förakt Den fega Hopens knorr, den ftolta Adelns mägt!

(Oxenjljerna och Torflensfnn börja fy nas från Fonden) (med hdpnadj

Hvadi — Desfe ftore Mån, fom för min åfyn röjas, Jag ikall då för min thron fe deras hjesfor böjas!

En Oxenftjerna fjelf! . . .

(RiksCancdhrén nalkas honom med en Jlrång och föraktlig ttppfyn.)

Hvad håpnad på mig rår!

O Himmel! vid hans blick all ftyrka mig förgår.

(Han går hajligt borrt, befförrt och förvirrad)

FEMTE SCENEN. OXENSTIERNA. TORSTENSSON.

OXENSTIERNA.

Han flyr _ Det år en rått, fom tillhör dygdens vånner, Att brottet ren iitt ftraff i deras åfyn kånner,

Hvem>Hvem? Han, vår Konung bli? — Nej, tankan blott deraf Bör väcka harm och blygd hos nedrigafte flaf.

Nej; om ett hjerta, vant att vörda dygd och åra,

•Ej lårs att på en gång fä mycken låghet båra;

Jag råttvift hoppas bör, att från ett nciligt fall Chriftina än i dag med lätthet råddas ikall, TORSTENSSON.

Alt lyder Hjeltens mod och Patriotens ifver;

Men ej en Qvinnas fjål _ och i det nit Er drifver Råds, om med minfta ord Ni mot defs höghet bröt,

Hon hafta ikall af hämd, hvad kårleken beilöt.

OXENSTIERNA,

Jag vet det: Sanningen, att Prinfars fyn behaga,

Har nödigt att fin färg af fjelfva Smickret taga;

Men ödmjuk, båfvande, och ovifs om fin magt,

Tro mig, hon ålikas blott den ftund hon får förakt. Det år i egen glans, i egen medfödd ftyrka,

Som hon fin helga rått inför en thron bör yrka;

Det år i fådan drägt i dag hon driftigt går,

Att fprida ljus och ikräck i veklighetens fpår.

Hvad? ikulle ej defs röft Chriftinas hjerta röra,

Att af en neflig eld lin ära offer göra;

Då från defs förfta år jag ren med glädje röjt,

Att foftran och natur defs h4g till dygder böjt?

Yr, häftig, flygtig, fvag, hon ic-k.e frikänd blifver De fel, fom hennes kön åt henrie-s ålder gifver;

Men hennes fjäl är ftor , och hennes hjerta godt,

Och, upplyft om (in pligt, hon hata ikall fitt brott.

Men ikulle heder, pligt, och dygd, och alt förglömmas; Så vet, att i mitt iköt ännu de vapen gömmas,

Mot hvilkas fäkra magt hon icke ilrida kan.

Hon kommer_Torftensfon! Gå, ikyndom, att hvarann

I denna ädla itrid ett modigt biftånd göra.SJETTE SCENEN. CHRISTINA. OXENSTIERNA. TORSTENSSON.

OXENSTIERNA.

Min Drottning! __ vid ett ljud, fom rycktet till mitt öra Med häpnad burit har, och fom er åra rör,

Mig vördnaden i dag till edra fötter för.

De fäkra trohetsband, fom oupplöfligt fåfta

Min hand vid eder thron, mitt vål vid Sverges båfta,

Pälågga mig den pligt, och lemna mig den rått,

Att tolka i min röft Nationens tånkeiätt.

Det år ej förft i dag Ni derom kunnig blifver;

Den ömhetsfulla vård Ni fjelf ert rike gifver,

Den kärlek det till Er i genikatt återbår ;

Alt röjer, att defs hopp, defs högfta önikan år Att fnart er ådla hand en maka öfverlcmnas..

En maka, fom af börd och dygder Eder ämnas ;

Och att en thron , förvårfd af eder Stamfars mod,

Må evigt gå i arf till Hjeltar af hans blod.

CHRISTINA.

Jag kånner eder dygd: den all min aktning våcker;

Men edert nit, kanike, fig alt för vida fträcker;

Kanfke är det ett fteg utom en Statsmans pligt,

Att råda uti mål af mindre allmån vigt.

Tro mig: då frågan år, at Rikets vålgång råmja,

Att våraa inhemikt lugn och mina grannars iamja,

Att bygga thronens magt på vifa lagars grund,

Och landets fåkerhet på nyttiga förbund;

Då — tvifla ej derom _ då år det, fom mitt öra

Med nöje lånar fig, att edra rådflag höra;

Då år det, fom min hand af omant fkyldighet Skall föka fig ett ftöd hos er förfigtighet:

MenMen vet, det tillhör Mig, mig enfam ibland alla,

Att om min böjelie, att om mitt val befalla,

Att ikånka utan tvång mitt hjerta, min perfon. . .

OXENSTIERNA.

Och edert folk? er magt? er ära och er thron?...

Mins, Ni år Drottning! _ mins, att edert val bör lyda

Hvad Statens vål ...

CHRISTINA.

Jag mins .. man ofta vågat pryda Med detta ftora namn, fom hopens vördnad har,

Hvad blott ett hemligt agg hos visfa Slågter. var —

Men thronen ej fin magt af Adelns nycker lånar;

Och hvilken håldft en dag mitt hjertas val förtjenar» Om mågtigafte Prins, om minfta Med borgsm an;

Det Guitafs barnabarn dock aldrig vågras kan En rättighet, fom börd och lagar dem förvärfva,

Att fina Fäders thron med Sverges lydnad årfva.

OXENSTIERNA.

Och Ni det tånka kan?_O neflighet och blygd!

Ni, ikånka ofs en Kung, fom för fin Fofterbvgd,

För ois, för Eder ijelf, ej minda offer vågat? —

Se desfa Hjeltars flock, fom oförikräckte tågat,

Med Segren i fitt fpår, och döden i fin hand,

Att fträcka edert låf till Donaus häpna ftrand;

Spörj desfa filfverhår, fom deras hjesfor hölja,

Der, under lagrens flcrud, fig ftridens mårken dölja; Och döm, om deras dygd bordt vånta fig, en dag,

Att rodna för en fvag, förmäten ynglings lag,

Hvars ypperfta förtjenft fig i den fägring röjer,

Som hos ett flygtigt kön en veklia fmak förnöjer!

Hvad fåger jag?— Ni ijelf. »år Ni vål åmnad, Ni!

Att i få ivaga band föraktligt fangflad bli?

D Ni!Ni, Drottning för ett folk, hvars manliga bedrifter Uppfylla jordens rymd och Häfdateknarns ikiifter!

Ni, dotter afen Kung, hvars iegerrika arm

Har fånkt Csefarers thron och qvåft Sarmatens harm!

Ni, Guftaf Adolphs blod!....

CHRISTINA.

Om jag det år.. . befinna,

Att edert ftolta tal mig kunde fårad finna;

Att lydig, vördnadsfull, i ftilla tyftnad fånkt,

Man nöjd förbida bör hvad jag befalla tårtkt.

OXENSTIERNA.

Den vördar Er, fom vet att Er till dygden råda;

Och tyftnan är ett brott i fofterlandets våda.

CHRISTINA.

Hvad ? ... Oxenftierna!..

OXENSTIERNA.'

Nej; forgåfves tecknar fig

I denna vreda blick det ftraff, fom hotar mig.

Nej, ikulle ån er håmd uppå en dag föröda Den fkörd jag mig beredt af förtiåra möda;

Jag dock med driftig hand på branten af ert fall

Den afgrund vifa bor, hvari Ni ftörtäs ikall _

Du, fom en kronas tyngd förutan fvaghet burit!

Du, fom ditt fordna folk en evig kärlek fvurit! Odödeliga Hamn af Hjelte, Kung. .. och Vän!

Se faran för din thron: fe, och förikingra den.

Ditt biftånd kallar jag: ftyr Du min helga ifver,

Då vdnikap åt ditt itoft i dag fitt offer gifver!

Kom Du, med himmelik kraft, att väpna fjelf min röft Emot en fvag, förledd, olycklig dotters bröft.. .

Olycklig hon? — O Gud! då all min önfkan varit Att henne lycklig fe — då alt, hvad jag forfarit

UtafUtaf den långa värd jag om defs foftran tog,

Med detta fålla hopp min kjufta ijål bedrog! _

Tro mig; jag var er Far: jag år det ån, Prinfeffa . . . En Far bedrager ej — och denna böjda hjeiia,

Som grånat under år och omforg för ert land;

Oeh denna matta röd, och denna fvaga hand

Som Er få mången gång har tryckt intill mitt hjerta,

Och desfa tårar ...

CHRISTINA.

Gud! — hvad åfyn fall af fmårta!

OXENSTIERNA.

Såg, vittna de ej nog, att alt hvad jag begår Er egen åra blott, er egen fällhet är —

Men ikulle Er ånnu min affigt mifstånkt vara,

Skall våra håfders dom befanna eder fara:

Ni der af egen ått Regenter finna ikall,

Som genom lika fel beredt iig död och fall:

Än fer Ni Erics blod det ivaghetsbrott förfona,

Hvarmed hans låga val beflåckat Sverges Krona;

Än Sigismund, i trotts af börd och lagars band,

Igenom folkets hat förlora thron och land.

Jag känner. detta Folk— Vant, att af Sig värderas,

Det tål ej att defs land af Svagheten regeras : ^ Förikråckligt i fin håmd mot Kungar utan dygd . . . Men trogit, lydnadsfullt, i goda Kungars ikygd—

Ja, kan väl något folk med mera ömhet tjena Den lyckliga fi.egent, fom vet att det förtjena?

Mins, hvad odödligt låf det eder Stamfar gaf;

Se tackfamhetens vård på eder Faders grat;

Hör deras ftora namn med helig dyrkan nämnas;

Och kånn den Gudalott, fom edra dygder åmnas — Kan Ni lörfaka den? —• Har Guftaf Ado'ph mer Ej nåeon dotter! _ Ach! ett ord — befinna Er!

° D 2 HörHör ed ra Vänners bön! låt deras tårar röra En ålikad Drottnings bröft! . . .

(De falla båda pä knä får hemer fåtter).

CHRISTINA.

Välan! Hvad ikall jag göra? . .

Säg ? . ;

[-oxenstierna-Segra-]

{+oxenstierna- Segra+} på Er ijelf; bli hvad Ni varit har:

Stor, lycklig; värdig Er, ert Folk., och eder Far —

Och frugtar Ni ånnu en illa dämpad låga,

Förqvåf defs verkan då; betag Er all förmåga Att kunna brottilig bli: och låt ett evigt band Förena Euphrofín's med Delagardies hand —

(Med förakt)

Kan detta pris ej nog emot hans högmod ivara y Skal] dock hans karlek . .. -

CHRISTINA.

Hvad? Han ikulle trolös vara?' . 1 Han! Delagardie! . . .

OXENSTIERNA.

Döm af denna fruktan blott,

Hur långt Ni från er pligt och eder åra gått;

Döm . .

CHRISTINA.

Det tillfylleft gör ... Jag edert råd bör gilla.

Gå, famla då mitt Hof_ Ö Gud! — Att ej föripilla

De dyra ögonblick, fom ångren lemnar mig,

Jag vill att mitt beilut ikall ftraxt fullkomna iig;

Att denna afton ren åt Delagardie lemnas

En lön . . . kanhända nog, att min förnedring hämnas;

Att ijelf till altaret han ledes af er hand,

Och der , . *.

OXEN-OXENSTIERNA.

Jag lefver! — Gläds, mitt fålla Fofterland!

Glåds, Drottning! Huru ftor, hur vårdig enHjeltinna Är Segren, att fig fjelf, iin ivaghet öfvervinna !

Nej, aldrig var er dygd mitt hjerta mera kår;

Nej ....

CHRISTINA.

Mins, hvart ögonblick ofs alla dyrbart år*

Gå, ikynda!

SJUNDE SCENEN,

CHRISTINA, mfam,

Euphrofine! . . Hon ålf-kad? — Blygd och fmår ta': Hvad ny förhatlig dag har upgått i mitt hjerta!

Ach! om ej kårleken min fyn förblindad gjrot,

Jag ren från långre tid bedragarn kånna bordt . . ; Bedragarn ?' — Det var Du, du fjelf, fom dig bedragit,- Olyckliga! — du fjelf, fom af ditt högmod tagit Den tro- fom fmickrat dig, att det din ömhet var,

Ej hoppet om din thron, fom honom fångflat har —

O Himmel! var jag född till en få neflig låga?

Jag, för en otackfam min hela vålfård väga,

Min magt, min fåkerhet, och — hvad mig kåraft år — Ett Namn, fom ån i dag jag obefläckadt bår!

Jag, dygd och ikyldighet och heder öfvergifva,

Att fjelf för en Rival omfider offer blifva! . . .

Men villas ej min fjål, att ta för fanning ann Hvad af defs frugtan blott en gifsning vara kan?

Hvem? jag! mot Euphrofine hans hjerta ej förfvara?

Och fåg, hvad har hon gjort, att af mig frugtad vara i Hvem är vål af ofs två, fom honom kronan ger ? . . ..

D 5 AchAch! om hon ålikad år, hvad gör en Krona mer?

När fåg man hjertat råd utaf förtjenften taga?

Är man ej vårdig nog, den ftund man vet behaga?

Och jag, har jag vål fjelf på annat vårde fett,

Då jag en otackfam mitt företräde gett? —

O grymma tvifvelsmål! O kårlek! ftolthet! åra!

Hvad fordren J? Af hvem böl' jag er dom begåra?__

(efter enkorrt tyflrnd)

Af Delagardie ijelf — Ja, om han ålikar mig,

Det fåkraft af hans mod i dag ikall röja (ig.

Oin ej — om högmod blott den fegas hjerta leder;

Skall glömika och förakt ge iégren åt min heder.

OTTONDE SCENEN.

CHRISTINA. DELAGARDIE. CARL GUSTAF. Fröken SPARRE. HOFFOLKET.

Fröken SPARRE.

Alt fqranftaltadt år, Prinicsfa — och ert Hof Sig redan iämlat har, att fira dagens låf.

(.Drottningen hvfkar vid henne)

Jag lyda ikall.

CHRISTINA.

Min Prins! jag ånddigt vika gifver För ftyfkan af den pligt mig vånikap föreikrlfver.

Er önikan uppfyld blir; och detta ögonblick Skall teckna mitt beilut, och våra ödens fkick.

CARL GUSTAF.

Mig Oxenftierna ren .med ikyndfamhet förvisfat Om hvad mitt hjerta nog utaf hans glädje gisfat.

Hvad ikall jag iåga Er? — Alt hvad mig lofvadt var Utaf min Drottnings dygd, deis godhet uppfylt har.

Drott-('Drottningen intager fin thronj.

(AmaranthOrdens inftiktelfe: Man frambär till Drottningen, på Sammetshyenden, Ordenspyydnaderne, f an fúr Kar-lame äro Bandrofor af Amar antifärg, vid hvilka Ordens-tecknen äro fäjlade; och för Fruntimren Skärp af

famna färg. Drottningen fäjler fårfi tecknet på Jig fjelf, och fedan på Fröken Sparre. Derndjl framförts till dubbning Carl Guflaf, Delagardie, Torjlensfon och Spaujha Euvo-yéen Pimentel. Till flat Maria Euphrojina och tvänne HofDamer).

ETT FRUNTIMMER fjunger, då Cavaliererm

föras fram.

J , fom på Itridens bana Den högfta Ära nått!

Gån, fvärjen Nöjets fana,

Uti Minervas flott.

ETT ANNAT FRUNTIMMER,

Gån, fvärjen Nöjets fana,

Uti Minervas flott.

Då Segren är en vana ,

Är Hvilan ej ett brott.

EN CAVALIER fjunger, då Fruntimren pre-

fenterds.

I Sköna! denna dagen Är ärofull för Er;

Då Venus ät Behagen Sin lätta gördel ger.

EN ANNAN CAVALIER.

Då Venus åt Behagen Sin lätta gördel ger;

Tror Kärleken, bedragen,

Att han Citheren fer.

(BalletD Chor,Chor.

Du folk! fom, ftyrdt af milda lagar, Din fällhet, dina glada dagar, Alt af din Drottnings ömhet har! Glöm ej, i tackfamt minne bära. Från år till år den dagens ära, Som hennes hjerta käraft var. (Drottningen uppftiger från fin thron, och Feften flutas).

TRE-

k

TREDJE ACTEN.

(Theatern föreftäller Förftugan till SlottsCapellet, hvars portar man fer på ena fidan, och dit en trappa leder från Fonden.)

FÖRSTA SCENEN.

CARL GUSTAF.OXENSTIERNA.

CARL GUSTAF,

O vördnadsvärde tolk af fanning , pligt och åra,

Som djårfs att deras röft inför Monarker båra;

Hvars nit för Kung och Folk dig namn förtjenat har Af thronens Våcktare och fofterlandets Far!

Om, vid det nya rön fom edra dygder gifvit,

Ej äran vida mer ån vånfkapen Er drifvit;

Om, då ert ädelmod min framtids vål beredt,

Ni ej på Sverge blott och eder Drottning iett; : Kanhända ikulle då mitt hjerta ej befara»

Att ikyldigt mot en vån fin tackiamhet förklara;

Men, då Ni Folket tjent, är Folkets råttighet Att tolka ert beröm.

OXENSTIERNA.

Jag följt min ikyldighet,

Och väntar ej deraf att något låford vinna.

Chriftina villad var __ Att upplyft återfinna Den yåg, hon ftådfe följt af heder, pligt och lag,

Var nog att vifa dem i deras fanna dag.

Om hvad jag gjort, min Prins, år nog för hennes åra.

Är det ej nog för Er_Er återftår, att låra

De medel kårleken, af varfamheten lård,

För eder utfett har att bli defs hjerta vård,

CARL GUSTAF.

Ach! tillåt, att mitt hopp en ny förtröftan röjer,

Sen edert kloka nit för evigt utidanröjer

E DenDen enda täflare, min lycka ftridig gjort. —

Chriftina våntar mig. Jag, redan haita bordt,

Att Delagardies Brud till hennes fötter leda.

(Hangar)

ANDRA S C E N E N.

OXENSTIERNA. TORSTENSSON,

fom ined hafiigftet och bejiörtning kommer in på Theatern.. TORSTEN SSON..

O Himmel!__Grymma moln, fom ois på nytt bereda?

De ftormar, fom din hand förgåfves ikingra trott!

Chriftina1 . . . låga ivek, fom i defs hjerta bodt!__

Hvad ? då vår enfald nyfs i hennes tårar funnit:

Bevifec af en dygd,, fom på fin fvaghet vunnit ;.

Hvem ikulle tånkt, min vån,, att desfa famvetsqval Som röjdes i defs blick, defs åtbörd och defs tal,,

Alt en förftållning var; ett medel blott, att hölja.

De fnaror ,. . ..

OXENSTIERNA..

Men . ,. .

TORSTENSSON.

O Gud! hvi kan jag ej fördölja En tidning, fom ditt bröft ikall ge ett dödligt iär?

Vet, det är hon, hon ijelf, iom upp i templet går Att kronan och fin hand åt Delagardie ikånka.,

OXENSTIERNA..

Hon;... Digter!__Hvem få lågt kan om fin Drottning tanka:'

Det år förfmådelfen . — du vet om hennes röft Af il likan våpnas plår emot Regenters; bröft __

Det år förfmådelfen,. fom eniäin vågat båra En: få. förklenlig dom.

TORSTENSSON;

Åch! för Chriftinas års:Hur lyckligt, om ån nu jag mig bedragen fann!

Men dom, om något rum för tvekan lemnas kan.

Den djårfve alt bekånt _ Nyis, fåker om fin lycka, Men tvungen att den bild utur fitt hjerta rycka,

Hvars fegrande behag hans trolöshet fördömt,

Han i en Syfters fköt fin fröjd och faknad tömt.

Hon, vida mindre rörd utaf fin Broders heder,

Än häpen för det fall hans högmod fig bereder,

Och lydig mot den tro, hon lika ikyldig var

Sin maka och fitt land _ alt för mig yppat har.

Du fer det. Ingen magt har kunnat öfvervinna Det öde, forn beredt vårt fall.

OXENSTIERNA.

O qvinna! qvinna!

Håmd och förtviflan! — Gå! fördärfvet år dig nar.

Din fvaga thron ... Men ach! Hon Guftafs dotter år !

TORSTENSSON.

År hon ej Din ockia ? — Du mins de filta orden Utaf din Konungs hand: “Hvad kåraft uppå jorden ,,Mitt hjerta lemna ikall, jag ger i ditt förvar;

,,En maka och ett barn : blif deras vån och far“ —

Du vet om desfa ord fig i ditt hjerta tryckte,

Och om du åtlydt dem — Och då ett blodigt rygte Med tårar återbar vår fallna Hjeltes namn;

Då var det du, min vån, din faderliga famn,

Som detta ipåda barn i folkets åfyn burit,

Och deras trohetsed vid hennes vagga fvurit

OXENSTIERNA.

Hur illa lönar hon fitt hulda fofterland!

TORSTENSSON.

Men löfer hennes fel en underfåtes band i Förvillad, hon defs mer af dygden itöd behöfver;

E 2 Och«

Och brottflig ... letnnotn Gud allena dom deröfver! — Ofs tillhör, vakande för Statens iåkerhet,

Att främft i tålamod och tro och hörfamhet

Ett blindt, förtörnadt folk med vårt exempel, låra,

Att vörda thronens rått uti Regentens åra.

OXENSTIERNA, fedan han en Jlund Jlått fårdju-. pad i Jin firg, vaknar han hajligt upp, Jom af en drom, vid ljudet af marchen fom bådar Drottningens ankomfi.

Vålan ' jag tala bör _ Hvad gåller enfkild pligt,

Mot Religionens bud och hela Statens vigt ?

Förmätne Älikare! bedragna Älikarinna!

Ni ihart uti min hand det vapen ikolen finna.

Som er förkrosfa ikall»

(Till Torftensfon)

Dröj; men, i ^Himlens namn i Om för min återkomft, i helgedomens famn Den djårfve trånga vill; låt all din omforg vara,

Att för min ikyndfamhet de ögonblick befpara.

På hvilkas nyttjande vårt hela vål beror.

(Han gar)

TREDJE SCENEN.

TORSTENSSON, tttfam.

Gud! hvad hans dygd år ren ! och hvad hans fjål år ftori Men hvad jag frugta bör, att i en villad ifver Han mer åt Hjeltens mod ån Statsmans klokhet gifver! Hvart fyftade hans hot? Hvad år hans ändamål{ . . . Men nej ; hans kånda tro ej minfta tvekan tål —

Du, fom en hirnmelik thron i evig åra njuter!

Om ån din falla fjål i öfrigt minne iluter Det folk, fom ålikac dig, och af dig ålikadt var,Och hdmden för ditt blod med fegrar ntkräft har;

Ach ! rörs dd af den nod, fom detta folk beredes,

Blygs för den veklighet, hvartill ditt blod forledes; Beikydda ån i dag din fordna fofterbygd;

Slå ned bedragarns hopp, och fråls din dotters dygd!

FJERDE SCENEN.

DELAGARDIE. TORSTENSSON.

TORSTENSSON.

Ni nalkas dd den ftund ... — hvad jag er lycklig finner! __ Då ni cn önikad lön för pröfvad, trohet vinner;

Då Ägtenikapets Gud, i KårleksGudens fpår . . .

Men f ig, hvi denna fuck från edert hjerta går ?

Hvad bådar detta moln, fom edert öga ikymmer?

Hvad oförmodadt ikål till håpnad och bekymmer,

Dd åran färdig ftår att kröna ert begår?

DELAGARDIE.

Ach! Äran ofta dyrt på hjertat håmnas plår.

Men nog! Hon talat har — Ju ftörre offret blifver,

Defs ådlare vår ratt till lönen fom hon gifver.

(Chriftina anländer med Jitt Hof. Hon för er Maria Eu-phrofma vid handen. Båda äro lika klädda.)

FEMTE SCENEN.

CHRISTINA MARTA EUPHROSINA. Fröken SPARRE, HOFFOLK. De Förra.

CHRISTINA i till Delagnrdie.

Hvad denna fälla dag mitt hjerta nöje ger,

Då. jag med Kungars blod en vån förenad fer;Dd kärlek fkyndar glad den knut att fammantrycka,

Som evigt fålla fkail min omforg vid er lycka!

(Ser pg omkring.)

Men, Oxenitierna ... Hvad i han ren ej anlåndt hal’.'

Det var dock af hans liand, om jag mig ej bedrar,

Som till de helga rum Ni bordt ledfagad blifva.

TORSTENSSON.

Kanfke bör årens tyngd hans dröjsmål urfåkt gifva.

Han ihart lår vifa fig, min Drottning,

(Hon går in i Kyrkan, åtföljd af Jitt Hof Delagardie gör ett Jleg för att följa henne; men hålles tillbaka af Oxenjlier-na , foni i det famma kommer åter..)

SJETTE SCENEN. OXENSTIERNA. TORSTENSSON. DELAGARDIE.

OXENSTIERNA.

Stadna hår,

Förmåtne! — Ert beilut mig ej förborgadt år.

Ni går till altaret ♦ . .

DELAGARDIE.

Och der . . ,?

Åt eder Drottning,

OXENSTIERNA.

Att handen ikänka

DELAGARDIE.

Jag? ••

OXENSTIERNA.

Ni fjelf!

DELAGARDIE.

Ni bör då tånka Att denna ftolta ton ej långre ftår mig ann.

Tror Ni jag frugtar Er, då jag Er itrafia kan i

OXEN-OXENSTIERNA.

Jäg tror . «. att hotelfen år ftyrkan hos den fvaga;

Att ftraffet närmait går till den fom lårt: bedraga_

Men tiden dyrbar år. Chriftina väntar Er.

Ni kånner denna ikrift ?

(Han vifar honom ett brefj DELAGARDIE, med kallfmnighet.

Men ... jag den likna fer

Vår fordna Konungs hand.

OXENSTIERNA.

Lås, djårfve! lås och båfvai DELAGARDIE, förjlråckt.

Gud! — Gud, hvad afgrundsdjup du för min fot fett fvåfva! (Efter en kortt Pantomime, fom vifar de åtjkillige fmnesrörelj,er; blygd, fafa och glådje, fom Jirida i'.hans fjål, tecknar han med en häftig och talande åtbörd, det våldfamma beflut hän inomfig fattat; tager Oxenflienm vid handen, och gar hajligt in i Kyr-

FJERDE ACTEN.

(Theatern foreftäller RiksSalen på Slottet)

FÖRSTA SCENEN.

CHRISTINA.Fröken SPARRE.

CHRISTINA.

Hvad djup af nedrighet, dit aldrig tankan nått! Hvad lågt förräderi! hvad famling utaf brott!

0 Himmel! var ej nog til min förnedrings råga,

Om med ett fräckt förakt han fvarat till min låga? Var offret icke nog, att fmickra min Rival,

Om ftraxt hans djärfva hand fig vägrat till mitt val ?— Men med en Iottfad eld min lättrohet bedraga!

Med hundra eder nyfs mitt tvifvelsmål förjaga!

Och, med en nedrighet fom ej exempel har,

Sen höghet, thron, fen alt åt honom offradt var,

Sen jag med egen hand det altar gått att fmycka,

Der han befvärja bordt fin kärlek och min lycka ... Då, fvärja der min död! — då, inför Himlens thron,

1 trotts af meniklighet och blygd och religion,

I åfyn af mitt Hof offentligen bebåda

Den fvaghet, fom min harm ej undgick att förråda:

Se der de plågors höjd, fom mig förtviflad gjort;

Som jag, olyckliga! ej öfverlefva bordt!

Fröken SPARRE,

Min Drottning, hvilka ord — Ach! ililla eder fmårta j Förglöm en otackfam, fom ej förtjent ert hjertaj Förglöm ett fvaghetsfel...

CHRI-CHRISTINA, med yttcijla häftighet.

Nej! jag ej mer år fvag; Nej, denna bröllopsfeft fkall blifva mordets dag.

Fröken SPARRE.

O Himmel!

CHRISTINA, ropande.

Schlippenbach!

(.Han kommer med häftighet itt pa theatern)

ANDRA SCENEN.

SCHLIPPENBACH. De Förra, SCHLIPPENBACH.

Min Drottning!

CHRISTINA.

Vid din heder,

Min krona, och den lön jag åt ditt mod bereder, Svår! att du håmnas mig.

schlippenbach.

Jag det vid Himlen fvår.

Och förrn den brottilige mig ånnu yppad år:

Men frånde eller bror, men nårmft af mina vånner. Då han ert hat förtjent jag honom mer ej kånner, Och han ikal dö — Förlåt,- men jag bordt fåga Er, Att Oxenftierna ...

CHRISTINA, med beftårtuing.

Hvad?

SCHLIPPENBACH.

Om företräde ber. CHRISTINA.

O Gud! — Han nalkas må.

(Schlippenbach och Fröken Spar re ga bort via RiksLancelle-

rar aniomjlj ^ TRE-TREDJE SCENEN.

CHRISTINA. OXENSTIERNA.

CHRISTINA.

Förhatlige Minifter !

Ej mer ett enda drag uti din djårfhet brifter.

Sen ur din fvarta fjål du alla rånkor tömt,

Sen vördnad, pligt och tro du mot din Drottning glömt, Sen da en Ålikare ur mina armar rifvit . ..

(Ty utom dig, barbar! han cj förrådiik blifvit);

Sen med en varfamhet, fom af dig väntas bordt,

Du för ett famlad t Hof min fvaghet fynlig gjort;

Alt detta var cj nog att mot din önlkan fvara,

Om du ej hådelfen med brottet fkulle para,

Om du ej ån i dag uti min åfyn gick Att gåcka få min forg, och trottfa få min blick _ Vålan! du fcgrat har. Gläds; lyckan ej bedragit Den falika vård din hand om mina dagar tagit.

Din affigt vunnen år: min ofård nått fin höjd:

Betrakta mig, barbar! och fäg, om du är nöjd?

OXENSTIERNA.

Förikräckeliga våld utaf begärens yra!

Pasfioner! hvilken Gud kan edra utbrott ftyra?

CHRISTINA.

Men fltörda fnart en frukt fom lått förloras kan.

Råds, Segrens tid år korrt, år dyr för dig, tyrann!

De tårar, fom du gått att ur mitt öga pråffa,

Råds, ikola falla fnart fom glöd uppå din hjeffa.

An har min fvaga fjål ej alla dygder mift:

Jag åger en __ den dygd, fom ftraffar brott och lift. Råd$ ...

OXEN-OXENSTIERNA.

Nej, min Drottning; nej, förbittra ej er fmårta Med flere grymma ikål till änger för ert hjerta.

Jag vörda vet er forg; och pröfvar icke hår Hvem måft utaf ofs två till falikhet brottflig år.

Jag blott beklagar Er; och med förundran finner,

Att för ett villofteg få mången dygd förfvinner.

Vifs, då förnuft och tid fått ikingra edra qval,

Att fjelf ej utan blygd Ni minnas ikall ert val,

Jag lemna bordt åt dem att mina fteg förfvara:

Men, frugtande med ikål för hotet af den fara,

Dit en förvillad håmd på nytt Er ftörta tör,

Jag för er egen tjenfl: min tyftnad bryta bör _

Hör da en hemlighet, fom fkall er fafa våcka,

Som med en evig blygd er kårlek ikall betåcka;

En hemlighet fom, djupt förvarad i mitt bröft,

För Delagardie blott bordt yppas af min röft:

Den ikall ock yppas Er _ Olyckliga Prinfeifa!

Hvad oerhörda brott fom fvåfvat kring din hjeffa! — Vet, det föreningsband, hvartill du ikyndat har, Naturens ftyggelfe och Himlens afiky var:

Vet, da ett blindt begår ditt fvaga hjerta tånde,

Du för ditt eeit blod en brottflig låga kånde;

Korrt: i din Ålikare, bedragna! - - - kån din Bror.

CHRISTINA , med tvekan och förundran.

Min Bror? - - -

OXENSTIERNA.

Kan<ke Ni mer en Faders vittne tror:

(Ger henne ett Bref.J

Lås!

CHRISTINA läfer.

”Oxenftierna! dölj uti en evig tyftnad ''Hvad dig fkall anförtros ___ Förin agg och årelyftnad

F i ’'Mig;”Mig Ebba Brahes hand få grymt beröfvat har,

”Hon genom kärleken min maka blifven var;

”Och denna fpåda Son, fom redan ljufet fkådat,

”Min vån, jag år hans far”.

(Slagen fom af en ljungeld.)

Har man min dödsdom bådat i Hvad mörker för min fyn! Hvad köld uti mitt bröft! Jag grafven öpnad fer — Vålan! Han år min tröft.

(Hon, faller ned af vanmagt.)

OXENSTIERNA.

Gud! fom ett hjerta fer, hvars ånger dig behagar, Förmildra hennes qval, och iltydda hennes dagar!

CHRISTINA , fom kommer fig åter före, och öpnar med fårjkrackelfe fnia ögon får tjnftt.

Bedrågeliga hopp, fom fåfängt fmickrat mig!

Förhateliga dag! jag återfinner dig._

.Af jordens afiky följgd, af Himmelen förfkuten,

År fjelfva dödens famn för mina fuckar fluten,

OXENSTIERNA.

Min Drottning! ililla Er: Förqvåf ert raferi;

Glöm ett förfonadt brott; och lef, att lycklig bli.

CHRISTINA, med en djiqj och Jlilla for g, Ach! år vål lyckan mer för detta hjerta åmnad P

OXENSTIERNA, med värdighet och Jiyrka, Hvad? år ej fpiran mer i edra händer lemnad?

Har Ni ej mer ett namn att ge odödlighet?

Har Ni ej mer ett folk att ge lyckfalighet ? _

Ni, hela verldens läf och Sverges kårlek vinna,

Och ej i andras vål er egen fållhet finna ?. ,,

Hvad brottfligt tvifvelsmål! CHRI.CHRISTINA, få/om uppvaknad ur en irim. Din röft mig upplyft har —

0 min Välgörare! min ledare! min Far!

Hvad pligter och hvad tröft du för mitt hjerta vifar! Ur villan återförd, jag Himlens godhet prifar,

Som, då han ytterft mig på afgrundsbranten ledt,

1 fjelfva farans högd min räddning förefett

O du, mitt fofterland, hvars röft ej mera hördes,

Då af ett blindt begär jag fvag och brottflig fördes, Men icke brottflig nog, att ännu varfe bli Den nöd, jag färdig var att ftörta dig uti!

Dig kärleken i dag till lkatt de fuckar gifver Som, evigt flycktande, han ur mitt hjerta rifver;

Dig hör min hela fjål från denna dagen till;

O Sverge! blott för dig Chriftina lefva vill.

(Till Oxenflierm)

Och du, fom i förakt, i trotts af egen fara,

Din Drottning mot iig fjelf ej fruktade förfvara; Kom, njut den högfta lön ditt hjerta önikariig:

Kom, fe mig värdig bli mitt Folk, min Far—och Dig.

(Hela Hofvet förfamlas, och Drottningen ftiger upp på fin thron.')

FJERDE SCENEN.

CHRISTINA. OXENSTIERNA. TORSTENSSON. CARL GUSTAF. DELAGARDIE. MARIA EUPHROSINA. Fröken SPARRE. Det öfriga HOFFOLKET. CHRISTINA.

J! fom er Drottnings bud med tro och lydnad fören : Råd, Krigsmän! Riddersmän! förfamlen crj och hören

OiaOm denna gamla thron, fom mina Fåder bar,

1 deras dotters vård fin glans bevarat har;

Om Spiran, fom jag årft att ikydda desfa lånder,

Ånnu ej vacklat har uti en Qvinnas hånder;

Om, på ett lyckligt krig, fom ofs med åra höljt,,

En mera lycklig fred och grundad vålmagt följt;

Jag nåft Förfynens n.id fom Vafars Rike hägnar,

Er, Stateps Hufvudrriän! Er hedern deraf ägnar — Men fåfängt har man alt af mod och tapperhet,

Om man med vishet ej fin feger värda vet.

Afunden fåfyer ej: Förtvifiad åt vår åra,

Hon ikyndar att fitt gift i grannars hjertan bära;

Och Hämden, hvilande i fiendernas hand,

Af lugnet föda tar till häftigare brand —

Att Rikets fåkerhet mot utlåndlkt våld förfvara,

Vår förfta omforg blir att inhemik ro bevara,

Och hindra framför alt den fpJit man yppas fer,

Der thronens ledighet en ovifs arfsrått ger_

Jag hört mitt folk, af nit för Vafaftammens åra,

Af ågtenfkapets hand defs ftadga ide begåra :

Jag nekat mig dertill: och _ \are lig hvad (käl M fvaghet eller dygd, fom verkat på min Ijål _

Jag fattat mitt beilut: och det oryggligt biifver.

Men hvad ej Kårlek ger, en uppiyit Vånikap gifver; Och Du! fom, flågtande från Vafars rena blod,

1 deras dygder känd, och kånd i deras mod,

Af fegrens ådia hand förnyadt anfprak lånat Till prifet af en thron, fom börden dig förtjenat:

Carl Guftaf! — i mitt namn, och i det Folkets namn Som villigt öpnar dig en glad och tackfam famn,

Jag nämner-dig i dag till arfving af mitt rike.

FOLKET.

Han värdig år deraf.

CAKLCARL GUSTAF. Er nåd år utan like Min Drottning — men förlåt, det ån en ftörre fins;

En nåd fom, mera kår för detta hjerta . . . .

CHRISTINA.

Prins,

Ni känner mig — Ni vet om, fnar att tånkfätt byta, Jag nånfin lofvat har hvad jag mig ämnat bryta.

Nog af: då denna hand föriakar lig åt Er,

Förfakar hon all rått att kunna lkånkas mer.

(Hon mäßiger från thronen, fattar Delagardie och Maria Eu• phrofna vid handen, och förenar dem.)

Och J! fom, lycklige att lyda hjertats lagar,

Med nöjets helga band förenat edra dagar;

Er fällhet nått lin höjd _ men, då J njuten den,

Ach! glömmen icke borrt

(med half röß till Delagardie)

en Syfter,

(TM Maria.)

Och en Vän}

(Ballett)